

El salt del Roure

L'aigua de la pluja s'escola pel massís del Puigsacalm, on neixen nombrosos torrents i rieres que alimenten el riu Fluvià fins que travessa tota la plana. El salt del Roure es forma en una d'aquestes rieres, la de Joanetes. L'aigua cau en dos salts ben diferenciats fins a formar una gorga i així alentir el curs fluvial per uns instants.

Qualsevol època de l'any és bona per arribar-se fins a aquest magnífic paratge amagat enmig de la boscúria de la Vall d'en Bas. Si hi anem quan esclata la primavera, podrem gaudir amb la floració de la vegetació de ribera. En

una calorosa tarda d'estiu, la gorga i el microclima de l'indret, amb una humitat elevada, ens regalaran una remullada fresca i reconfortant. A la tardor, contemplarem la paleta de colors torrats que ens ofereix aquesta magnífica estació. Alhora, si en som experts, podrem caçar algun bolet als boscos dels voltants. O podem repetir l'excursió en un dels dies gèlids de l'hivern, quan es formin les columnes congelades de l'aigua que cau per la cascada.

L'accés fins al salt és fàcil i amable. Deixant enrere el poble de Joanetes, ens enfilem en direcció al coll de Bracons i ens desviem fins a la capella de Sant Mateu (del

ESTER SALA > TEXT I FOTO

segle XVIII), que va ser restaurada als anys setanta del segle passat. Del darrere de l'ermita en surten dos corriols més o menys paral·lels que corren de bracet amb la riera de Joanetes: un ho fa entre la vegetació de ribera, i l'altre, entre la roureda. Al cap de pocs centenars de metres es retroben per portar-nos al nostre destí. El salt ens apareixerà de sobte, per sorpresa.

El millor és anar-hi sense presses, per gaudir del clapeig relaxant de l'aigua que cau. De l'olor del riu. De la humitat ambiental. Del silenci. De les moltes i les falgueres. De les restes que ha deixat la darrera riuada. De fer

equilibris entre les roques sense mullar-se els peus. De la sorpresa de veure algun amfibi. D'intentar amagar-se darrere el saltant.

Ja de tornada, ens podem desviar cap a la dreta, per un caminó que travessa la roureda i arriba a la part més alta del salt, amb vista panoràmica de l'entorn. Allí on comença la caiguda lliure... I ens podem preguntar: quin deu ser el roure que dona el nom al salt? La resposta se la pot imaginar cadascú, tot barrant i contemplant com l'aigua i les fantasies flueixen riu avall.